

dem har man udeladt! Dette er en ganske ny Maade at bevillige sig Penge paa, og af saadanne Ting vrimler dette Statsregnskab. Se det var Finants- og Tillægsbevillingsloven! Saa komme vi til Noget, som har været en Slags anerkjendt faktisk Nødvendighed: den „midlertidige“. Den blev brugt saadan i tidligere Aar af vor Forsatning som en Slags Misbank i en Hæve. Man bruger den om Foraaret til at hjælpe sig med, indtil Varmen kommer i Luften, naar Kulden varer for lang Tid hen i Foraaret. Men iaar har det været koldt hele Aaret igjennem, derfor har Ministeren maattet bruge sin Misbank hele Aaret igjennem indtil Dato. Den høitærede Conseilspræsident — altsaa den høie nuværende Regjering — sagde imidlertid, at han vilde gjøre Alt for at faae den midlertidige afløst af en ordinær Finantslov, men dette „Alt“ betyder, at Rigsdagen kom ind i ordinær Samling den første Mandag i Oktober, og vi saa ikke Noget til det ordinære Finantslovsforslag for 1881—82, og heller ikke nu have vi hørt nogen Bebudelse deraf; dette altsaa at „gjøre Alt“ betyder efter August Intet at gjøre. Hvorledes ere ikke Reglerne for Finantsloven, Reglerne for Tillægsbevillingsloven, Reglerne for den midlertidige vendte paa Hovedet i den høitærede Ministers Regjeringspraxis, siden han tog fat paa Bevillingsretten? Og med Hensyn til Forvaltningen af Kassebeholdningen, hvilke Regler fulgte den høitærede Minister, da han opløste Thinget for nogle Aar siden og snart efter paa egen Haand sendte Kommissionen til Vestindien og paa egen Haand sendte Penge derhen, eller da han omtrent samtidig eller noget senere sendte Laan over til den østjydske Jernbane? Mine Herrer Statsøkonomer, ser paa Bevillingsrettens Mark! Er det fine Hænder, der have rørt ved disse Blomster? Er det fine, aristokratiske Fødder, der have traadt paa disse Enemærker? Der var Røinger om Dette og Hint indtil 1875, da den høitærede Minister tog Røret, men man holdt sig dog til Gangene, og selv om det var Bønder, som vare satte til at værne om Bevillingsrettens Ager, respekterede man dem, man respekterede Bevillingsrettens Former; paa den Maade bleve de ikke anvendte, som det høitærede Ministerium senere har anvendt dem. Den Mand, Kjøbenhavn for Liden er saa meget verd paa, vor sidste parlamentariske Minister, Geheimetatsraad Fenger, kunde dog høie sig for et Botum her, han vilde have Noget ud af Reservecapitalen, men vi sagde, det ville vi ikke have ud af Reservecapitalen; selvfølgelig høiede han sig, han kjendte ikke andre Former for at trænge sin Mening igjennem end den gamle hidtil kjendte fra 1849, 50 osv.: Bevillingsretten! Punktum. Nogle Aar senere hørte vi vel en senere afdød Minister ymte her i Salen om Noget, han kaldte provisoriske Finantslove, hvilket han ikke skulde have gjort, men der var ikke noget Reelt bagved, hvilket noksom senere viste sig; det var

maaste kun Forudanskelse, onde Drømme om, hvad der derefter skulde komme. Jeg spørger da de ærede Medlemmer, dem, som sidde her i Kraft af Valget den 26de Juli: Hvorledes har det Ministerium, De have forhandlet med i disse Dage, forholdt sig iaar til den almindelige Valgret, og hvorledes har det i sin Regjeringsstid forholdt sig til Skattebevillingsretten? Hvorledes ere disse Grundpiller for Folkets Frihed og Ret efter Forsatningen, hvorledes ere de sikrede under de nuværende Forhold efter den hidtil fra 1849 af alle Partier brugte Fortolkning? Jeg spurgte i sin Tid den høitærede Conseilspræsident om, hvad han egentlig mente med at fortsætte Landets Styrelse under disse Forhold, hvad og hvem han vilde gavne til den ene Side eller den anden, og op og ned, hvad han vilde udrette paa dette eller hint Omraade, som vi i Almindelighed kunde glæde os ved. Jeg fik intet Svar; det kan have flere Grunde — jeg antog nærmest dog den, at den høitærede Minister Intet havde at svare. Men nu har han betænkt sig i 4 Maanedere, maaste han nu kan give Svar. Maaste han kan svare: „Det skal Liden være; gjennem min Stilling og fortsatte Forbindelse med Folkethinget skal Folkethinget selv give Svaret paa Forventningerne!“ Na ja, jeg vil ikke sige, at han, naar han tænker tilbage paa Fortiden, kunde være ganske uden Haab om, at han ogsaa denne Gang kunde komme igjennem, og det er muligt, at der ligger Løsningsingen. Fire Maanedere ere gaaede siden da, og Liden jævner Meget, og jeg vil indrømme, at de sidste to Dages Forhandlinger indeholde Dømmuntring for den høitærede Minister — i hvilken Grad tør jeg ikke dømme om, men rent ydre set indeholde de Dømmuntringer. Det er muligt, at den høitærede Minister kan blive Vidne til, at man nu rigtig faar travlt i Rigsdagen med alle disse mange Forslag, han har bragt frem, og rigtig vil vise ham den skyldige Opmarksomhed og vise, at man ogsaa paa den Maade kan arbejde for Jøden, og naar vi saa komme til Foraaret, og der Intet er kommet ud af det Hele, nuvel, saa er det naturligvis Mangel paa Gyne og Billie hos dem, der have haadt saa travlt for den høitærede Minister, og ikke hans Ledelses Skyld, — saa kan det atter gaa paa det nogen Tid. Saaledes, som sagt, kan det tage sig ud, overfladisk betragtet. Der kunde jo nemlig tænkes den Anstuelse hos ærede Medlemmer, at selv ere vi enige i, at Resultatet vil blive Nul om nogle Maanedere, men det ser dog saa kjent ud, at der er saa mange Mænd, der gjerne ville have Noget ud, og naar Ministeren ikke vil tage imod det, saa er det kun et nyt Bevis foruden alle dem, vi have faaet i de 6 tidligere Aar, for, at vi Intet kunne saa udrettet. Dertil skal jeg svare, man arbejder jo, som man tror. Jeg tror nu ikke, der kommer Noget ud af denne Samling; det er min Stilling. Jeg tror, at den bliver,